

שהיה הולך ובא בתוך כמה המונחים וכמה חישובים, ומספר עצמו למשה בינויהם. אבל בתוכם, בתוך מ', בתוך מ' היה אותה קנאה שקנא.

מה טעם אותן מ' ? משום שהיא סימן של מות, היא סימן של מ' מליקות. היא סימן של ד' מיתות בית דין. ומשם עליה וירד, וירד ועלה. עליה למ', וירד לד'. ירד מדר, שהם ד' רוחות שנפרדות מותך זכר ונקבה מהטמא, ובגללן ד' מיתות בית דין. ומשם עולים למ'. בלומר, מ' סימנים בכלים של מלאך המות. וזה לך פנחס ועמד בתוך מ', ועל זה נאמר ולא כליתי את בני ישראל בקנאותי.

ובו איך השיב פנחס את חממתי של הקדוש ברוך הוא, והרי כתוב וייחיו המתים במגפה וגוי ? אם לא מת אחד מהם, קיימי אומר לא מת אחד מהם, אבל כיוון של אלו מתו, מה הטעם השיב את חממתי ולא כליתי את בני ישראל ?

אלא ודאי ברור הדבר : אויל לו לבן אדם שפוגם ורעו ! אויל לו למי שלא שומר ורעו כמו שאיריך ! חס ושלום שאפלו אחד מיישראל מות, אלא שבט שמעון, באשר באו אותם ערבי רב, התערכו בנשים של שבט שמעון לאחר שהתגירו, והולידו בנים - מותם מותם בעגל, ומותם מותם בעגלה, ואחרים מותם באן, אלו מותם במגפה, ואחרים מותם באן, אלו מותם במגפה. אשר מותם לא כתוב, אלא המתים שפרק קין.

וממשו שנשמרו ישראל וכל אותם רוע קדוש, נמננו כלם, משום שלא חסר אפלו אחד מהם. ועל זה היה כתוב ולא כליתי את חממתי מועל בני ישראל, מועל בני ישראל את בני ישראל. מכלל שאחרים פלו. וכן מה שנאמר השיב את חממתי מועל בני ישראל - מועל

וועל בגו כמה אוכלוסין, כמה רבנן, ומספר גריםיה לモתא בינייהו. אבל בתוכם, בתוך מ', בתוך מ' קנאה דקני.

מאי טעמא מ'. בגין דאי הי סימנא דמאות, אי הי סימנא דמ' מליקיות. אי הי סימנא דדר' מיתות בית דין. ומתרמן סליק ונחית, נחית וסליק, סליק למ', ונחית לד'. נחית מדר', איונן דמתפרקן מגו דבר ונוקבא ממס' אבומה, ובגיניהו ד' מיתות בית דין. ומתרמן סליקין למ'. והיינו מ' סימנא ימאני זמלאך המות. ורקא נטיל פנחס, ורקם בתוך מ', ועל דא ולא כליתי את בני ישראל בקנאותי. יבי האיך השיב פנחס חמתי דקודשא בריך הוא, והכתיב וייחיו המתים במגפה וגוי, אי לא מית חד מנוי, היה אמינה השיב את חמתי, אבל כיוון דכל בני מיתו, מאי טעמא השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל. אלא ודאי ברירה דמלה, ווי לייה לבר נש דפיגים זרעיה, ווי לייה למאן דלא נטר זרעיה כדקא יאות, חס ושלום דאפיקלו חד מישראל מית, אלא שבטא דשמעון, פד אתי איונן ערבי רב, אהערבו בנטין דשבטא דשמעון, בתר דאתג'יר, ואולידיון בניין, מנהון מיתו בעגל, ומנהון מיתו במתנה, ואחרניין מיתו הכא, איונן דאשתחארו. הכא הוא דכתיב, וייחיו המתים במגפה, אשר מותו לא כתיב, אלא המתים דמעיקרא הוו.

ובגין דאסתרו ישראל, וכל איונן זרעא קדיישא, אטמנון קלחו, בגין דלא חסר אפיקלו חד מנוי. ועל דא כתיב, ולא כליתי את בני ישראל, מכלל דאחרניין כלgo. וכן השיב את חמתי מועל בני ישראל, מועל בני ישראל את בני ישראל. מכלל שאחרים פלו. וכן מה שנאמר השיב את חממתי מועל בני ישראל - מועל